

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τὴν Γ΄ Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα, 13^{ον} / 26^{ον} Ἀπριλίου 2015, τὴν καὶ Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἢ ὑπὸ τῶν κρυφῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας καὶ Νικοδήμου ἀγία ἀποκαθήλωσις τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ σταυροῦ καὶ ἡ ἐπάλειψις Αὐτοῦ μέ σμυρναλὸν, ἡ ἔνδυσις Αὐτοῦ σινδόσι καὶ ἡ ταφή Αὐτοῦ εἰς τὸ καινὸν μνημεῖον, ἐν ᾧ «οὐδεὶς οὐδέποτε ἦν τεθειμένος», (Ἰω. 19,41).

Α΄ Εἰς τὴν Ρέμλιν – Ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐωρτάσθη κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν σημερινὴν Ρέμλιν πόλιν τοῦ Ἰσραήλ, ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν, ἐπειδὴ ἐξ αὐτῆς κατήγετο ὁ Ἰωσήφ, τοῦπικλιν ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Εἰς τὴν μεγάλην ταύτην πόλιν τοῦ Ἰσραήλ διατηρεῖ το Πατριαρχεῖον Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα, ἀριθμοῦσαν περί τὰς 3.000 χιλιάδας Ὀρθοδόξων πιστῶν.

Εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Κοινότητα τῆς πόλεως ταύτης προσῆλθεν τὴν πρωίαν τῆς ὡς ἄνω ἡμέρας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, γενόμενος δεκτὸς ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος, τῆς Προέδρου κ. Φρίντα Μανάσε καὶ τῶν μελῶν τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου.

Εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦτον προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, καὶ Λύδδης κ. Δημητρίου, τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος, Ἱερομονάχων Ἁγιοταφίτων, Ἱερέων τῆς περιοχῆς τῆς Ἰόππης, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καὶ τοῦ διακόνου π. Διονυσίου, τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ κ. Γεννηματᾶ, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς πόλεως ἀραβιστί καὶ συμμετεχόντων ἀθρόως τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ.

Εἰς τὸ εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἰωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμῳ καὶ πισταῖς Μυροφόροις. Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Αινέσωμεν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν ἔκουσίως δι' ἡμᾶς σταυρόν ὑπομείναντα, καί ἐν τῷ Ἄδῃ τριημερεύσαντα καί προσκυνήσωμεν αὐτοῦ τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς τά μέν σύμπαντα τοῦ κόσμου ἐπληρώθησαν φωτός, ἡμεῖς δέ χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως.

Τῆς χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως ταύτης κοινωνοί καί μάρτυρες ἀψευδεῖς ἐγένοντο αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὡς καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἄριμαθαίας, δηλονότι τῆς Βιβλικῆς πόλεως ὑμῶν Ρέμλης, καί Νικόδημος. Καί αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες αὐτόπται καί αὐτήκοοι μάρτυρες ἐγένοντο τῆς Ἀναστάσεως, οἱ δέ Ἰωσήφ καί Νικόδημος τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς ταφῆς τοῦ Χριστοῦ. Διά τοῦτο σήμερον, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπό τοῦ ἀγίου Πάσχα, τήν ἐόρτιον μνήμην αὐτῶν ἐορτάζομεν.

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τάς Μυροφόρους γυναῖκας ὡς καί τούς κρυφούς μαθητάς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, διότι ἐγένοντο κήρυκες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί τοῖς πᾶσι κατήγγειλαν τό σωτήριο τοῦτο κήρυγμα.

Λέγομεν «τό σωτήριο τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα», ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διότι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἰσήγαγεν ἡμᾶς εἰς ἄλλον τρόπον ζωῆς, δηλονότι τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς ἐν Χριστῷ ἀθανασίας, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ μελωδός-

«θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τήν καθαίρεσιν ἄλλης βιορτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων, Θεόν καί ὑπερένδοξον».

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος κηρύττει λέγων: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωῆς δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως εἰς σωτηρίαν ἐτοιμῆν ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ». (Α' Πέτρ. 1, 3-5).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ φιλόανθρωπος καί πολυεύσπλαγχνος Θεός Πατήρ μᾶς ξαναγέννησε διὰ νά μᾶς χαρίσῃ ἐλπίδα ἀγαθῶν αἰωνίων. Καί ἔκαμε τήν ἐλπίδα μας αὐτήν ζωντανήν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία Ἀνάστασις ἀποτελεῖ βεβαίαν ἐγγύησιν ὅτι ἡ ἐλπίς μας δέν θα διαψευσθῇ ἀλλά θά ἀναστηθῶμεν καί ἡμεῖς.

Τήν ἐν Χριστῷ δέ ἀναγέννησίν μας ἐπιτυγχάνομεν διὰ τοῦ βαπτίσματος ἡμῶν ἐντός τῆς Νέας Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, τοῦ Χριστοῦ τοῦ Νέου Ἀδάμ δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Εἶναι δέ τό βάπτισμα ὄχι ἀπλῶς καθαρισμός καί ἀπόπλυσις τῆς ἀκαθαρσίας τῆς σαρκός, ἀλλά θερμὴ αἴτησις πρὸς τόν Θεόν νά μᾶς δώσῃ συνείδησιν ἀγαθῆν, ἐλευθέραν ἀπό κάθε τύψιν. Μᾶς σώζει δέ τό βάπτισμα δυνάμει τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τόν Ἀπόστολον Πέτρον: «ὁ ἀντίτυπον νῦν καὶ ἡμᾶς σώζει βάπτισμα, οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ρύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Α' Πέτρ. 3,21).

Τό σταυρικόν πάθος καί ἡ τριήμερος ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα ἱστορικόν γεγονός, τό ὁποῖον ἐξέθεσεν ἀφ' ἑνός τόν θάνατον τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀμαρτίας καί ἀφ' ἑτέρου κατήργησε τό κράτος τοῦ θανάτου, τοῦτέστιν τοῦ διαβόλου. Ἀλλά μία ζῶσα πραγματικότης καί ὑπερχρονικὴ παρουσία τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐντός τοῦ

κόσμου διά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ Αὐτοῦ.

Ἄψευδῆς μάρτυς τῆς ζωῆς καί ὑπερχρονικῆς ταύτης πραγματικότητος εἶναι κατά τόν Εὐαγγελιστήν Μᾶρκον, «... Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλαῶτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ», (Μάρκ. 15, 43). Προσέτι δέ καὶ αἱ μυροφόροι γυναῖκες «Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη» αἵτινες «ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν», (Μάρκ. 16,1).

Τὴν ἀψευδῆ ταύτην μαρτυρίαν τοῦ εὐσχήμονος Ἰωσήφ, ὡς καὶ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, προβάλλει ἐορτικῶς καὶ πανηγυρικῶς σήμερον ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, πρὸς πάντας ἡμᾶς τοὺς συνελθόντας ἐν τῇ θείᾳ καὶ εὐχαριστιακῇ ταύτῃ συνάξει ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀριμαθαίας, ἵνα κατὰ τόν Θεῖον Παῦλον, ὁ καθένας σας ἅς δεικνύῃ τὴν αὐτὴν προθυμίαν καὶ αὐτόν ζηλον πάντοτε καὶ τοιουτοτρόπως νὰ παραμείνητε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σας ἀκλόνητοι εἰς τὴν τελείαν ἐλπίδα περὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, «ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους», (Ἑβρ. 6,11).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ πλήρης βεβαιότης περὶ τῶν ἐπιτιζομένων ἀγαθῶν ἐπιτυγχάνεται δι' ἐμμονῆς εἰς τὸν τρόπον ζωῆς τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς «σωματεῖον κοινωνικῆς προνοίας», ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ Σῶμα τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ λέγοντος, «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα», (Ἰωάν. 11. 25-26).

Τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐβεβαίωσαν καὶ ἐκήρυξαν αἱ Μυροφόροι γυναῖκες σὺν τῷ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ καλούμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἐνδυθῶμεν καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἐξηγέρθη Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν φωτισμόν, εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος». Χριστός Ἀνέστη.

Μετὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, τὴν δὲ μεσημβρίαν ἠκολούθησε τράπεζα παρατεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καὶ τῆς Κοινότητος τῆς πόλεως.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης ταύτης ὁ Μακαριώτατος ἀφ' οὗ ἐπήνεσε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Νήφωνα, προσεφώνησε τὰ μέλη τῆς Κοινότητος καὶ προσέφερεν αὐτοῖς ποσὸν διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἀνακαινιστικῶν ἐργασιῶν τοῦ σχολείου, τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Ναοῦ αὐτῆς.

Β' Εἰς τὸν Ἅγιον Ἰάκωβον.

Ἡ ἐορτὴ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἔλαβε χώραν ἐπίσης εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναόν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, κειμένου μεταξύ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὸ ἐν αὐτῷ κείμενον παρεκκλήσιον τῶν Μυροφόρων.

Εἰς τὸ παρεκκλήσιον αὐτὸ ἐτελέσθη ὁ Ἑσπερινός ἀφ' ἐσπέρας καὶ ἡ θεῖα Λειτουργία ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, προεξάρχοντος ὡς χοροστατοῦντος τοῦ

Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, ψάλλοντος τοῦ πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου ἑλληνιστί δεξιά καί τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀραβιστί ἀριστερά ὑπό τόν κ. Ριμόν Κάμαρ, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη καί παρηκολούθησεν ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ τοῦ ἀραβοφώνου ἐκκλησιάσματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου ἀλλά καί Ἑλλήνων τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας, μοναζουσῶν καί προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας λειτουργίας ὠμίλησεν πρὸς τό ἐκκλησίασμα ὁ Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, ὑπογραμμίζων τήν ἀφοσίωσιν καί τήν τόλμην τῶν Μυροφόρων γυναικῶν καί τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθείας καί τοῦ Νικοδήμου τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ τοῦ Κυρίου. Ἐπίσης ὑπεγράμμισε τό γεγονός ὅτι ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριος ἐπάτησε τόν θάνατον καί ἠλευθέρωσε τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου τό ἀνθρώπινον γένος.

Μετά τήν ὁμιλίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου ὁ κ. Ἰμβραήμ Σαλφίτη ἐξ ὀνόματος τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἔδωσεν ἀναφοράν εἰς τούς ἐνορίτας περί τῆς φιλανθρωπικῆς δραστηριότητος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ καί τοῦ Συλλόγου τῶν «Μυροφόρων Γυναικῶν».

Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος καί τό ἐκκλησίασμα ἀνέβησαν διά τό κέρασμα εἰς τήν ὑπό τῆς κ. Νούρα Κόρτη ἀνακαινισθεῖσαν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, καλουμένην «Οὐντζούντ», ἔνθα ἔλαβον χώραν καί αἱ ἀρμόδιοι τῇ ἑορτῇ προσφωνήσεις.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/1EUWBSZSbdc>

<http://youtu.be/3DMp7Ed8tNE>

<http://youtu.be/YNgpx33L0ZQ>

